

Золота медаль за інтелектуальну першість



(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

– У складі кожної команди виступало три спортсмени: два чоловіки та жінка, – розповідає Юрій Саноцький. – Представницький рівень змагань був традиційно високим. Участь у турнірі брало чимало досвідчених майстрів. Скажімо, другий рік поспіль за команду профспілкової організації Національної академії наук України виступав відомий львівський гроsmейстер Михайло Олексієнко. Тож здебільшого склад команд є сталим. Особисто я беру участь у цих змаганнях уже десятий рік поспіль, тому добре знаю багатьох суперників, це певною мірою допомагає аналізувати попередні зустрічі і готуватися до нових змагань.

– Мабуть, за статусом шахістів і визначаються команди-фаворити?

– Можу сказати, що ця обставина не є визначальною. Наприклад, команда НАН України, попри досвідченого гравця, який змагався за першою шахівницею, не змогла забезпечити своє представництво у змаганнях жінок і в загальному підсумку посіла

лише четверте місце. Тоді як наша команда, яка складалася зі шахістів рівня кандидатів у майстри спорту, була представлена за всіма трьома шахівницями, пройшла турнірний шлях рівно і здобула перемогу в загальному заліку.

– І все ж, як і в будь-яких змаганнях, у шахового турніру серед профспілкових колективів є фаворити...

– На цьому турнірі у статусі фаворита заслужено перебуває збірна обласної організації профспілки працівників вугільної промисловості, яка є семиразовим переможцем шахових змагань. Можна сказати, що ця команда – як донецький “Шахтар” в українській футбольній прем’єр-лізі. До речі, у позаминулому турі львівські “Карпати” завдали донеччанам поразки з рахунком 3:2. Щось подібне спробувала зробити і наша шахова команда. Щоправда, у впертій і напруженій командній суперечці нам вдалося здобути лише нічию, але саме цей результат у підсумку забезпечив нам перемогу, адже в загаль-

ному заліку ми випередили шахтарів якраз на півочка.

– Перемога залізничників стала несподіванкою для суперників?

– Думаю, що цей результат став несподіваним не лише для суперників, а й для нас. За попередні роки профспілкова команда залізничників посідала третє місце і навіть здобувала “срібло”... Разом із тим ми мріяли про перемогу, і от цей день настав! Скажу відверто, це коштувало нам чималих зусиль. Приємно, що вони не були марними.

– Що отримала команда в нагороду за перемогу?

– Організатори вручили переможцям та призерам почесні грамоти і медалі. Та думаю, що головний приз – це боротьба за престиж галузі і свого підприємства. Тим більше, що попередню змагання з інших видів спорту. Сподіваюся, що наша перемога буде хорошим внеском для успішного результату залізничної профспілки у загальному заліку спартакиади.

Спілкувався Андрій ВЕЗДЕНКО
Фото автора

Ні похмура погода, ані дрібний дощ не завадили найзавзятішим шанувальникам активного дозвілля з управління Львівської залізниці побувати минулої суботи на “тихому” полюванні. А передумови для вдалого походу за грибами склалися якнайкраще: рясні дощі, що пройшли кількома днями раніше, сприяли щедрому “врожаю” та неабияким враженням від улюбленого заняття.

“Ліс втішив нас барвами осені і грибами...”

тодичного центру охорони праці Сергій Кудравець, який, до слова, виконував цього дня ще й організаторські обов’язки, зізнаєть-

синові. Досі не розумію людей, які купують гриби на базарі, у той час як можна отримати величезне задоволення від самого процесу збирання. Можливо ота “пристрасть” підсилена ще й тим, що я дуже люблю осінь, а особливо – у лісі, коли все навколо просто зачаровує жовтогарячою красою. Я, звичайно, дуже задоволена усім, що маю в кошику, але перш за все це була чудова нагода побути на лоні природи, подихати свіжим повітрям і просто приємно та комфортно провести час у компанії колег-залізничників, – ділиться Анжела Олександрівна.

Ще один учасник поїздки Дмитро Дрездень, інженер радіографічного контролю ДорЦСМЕ, також щороку з нетерпінням чекає грибного сезону і не пропускає жодної нагоди з’їздити по гриби до лісу. Логічно, що грибник із досвідом став справжнім рекордсменом серед колег-залізничників. У його кошика було найбільше грибів: і у ваговому еквіваленті, і за різновидами. Крім цього, йому поталанило знайти найбільших “білих красенів”.

– Добре знаюся на грибах, тож не оминаю жодного, що має кулінарну цінність.



Щоб не марнувати часу, усе кладу до спільного кошика, а сортуватиму вже вдома. Перед моїм натренованим оком грибам важко залишитися непоміченими, тим паче зранку, коли є роса, і вони виблискують під сонячним промінням. А оці “гулівери” і не намагалися захватитися, надто вже великі, – жартома розповідає Дмитро Дрездень.

Загалом поїздка вдалася, тож ніхто не приховував свого задоволення. Грибники-початківці, а були й такі, отримали професійний майстер-клас від досвідченіших колег, а найвибагливіші підбадьорювалися тим, що надворі вересень, і грибний сезон лише розпочався.

Оксана ЛОЇК
Фото автора



Традицію спільних виїздів по гриби профспілковий комітет управління Львівської залізниці запровадив уже з двадцять років тому. Відтоді сформувалася майже незмінна кількість їх учасників – щоразу зголошуються справжні поціновувачі лісових походів. За роки напрацьований і маршрут грибними місцями. Щоправда, цього року із цим трохи не пощастило. На одному з блокпостів Яворівського полігона автобус із залізничниками, зважаючи на його габарити, не пропустили до кінцевої точки маршруту, що поблизу села Верещиця Яворівського району, тож довелося імпровізувати, вивчаючи нові грибні місця. І хоча спочатку такий розвиток подій дещо засмутив учасників поїздки, у визначений час до автобуса всі повернулися з повними кошиками лісових “трофеїв” та гарним настроєм.

Начальник галузевого навчально-ме-

ся, що грибні “жнивня” для нього не стільки задоволення, скільки сімейний обов’язок. Тим не менше з походу повернувся з багатим набором лісових дарів: маслюків, моховиків, боровиків, сиріжок тощо.

– Цього року я вже втретє взяв участь у такій “грибній” поїздки. Якщо чесно, то більше люблю їсти гриби, аніж збирати (сміється). Однак, аби було що їсти, спочатку треба назбирати, – каже Сергій Федорович.

Для провідного інженера служби кадрової та соціальної політики Анжели Авхутської збирання грибів – не просто хобі, а справжня традиція, якої вона дотримується ще з дитинства.

– До цього заняття мене ще змалечку привчив дідусь. У сезон грибів він завжди брав мене зі собою до лісу і на практиці вчив особливостям мікології (науки про гриби). Я своєю чергою передала ці знання своєму

